

Sygn. akt V Kz 13/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

Przy udziale Prokuratora Sławomira Szeleszczyka

w sprawie **M. S. syna J. i A. z domu K., urodzonego w dniu (...) w Ł.,**

skazanego za czyn z art. 197 § 1 k.k. i inne

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 26 października 2015 roku, sygn. akt VI K 668/15

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz 14 ust. 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.)

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 października 2015 roku, w sprawie sygn. akt VI K 668/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawie skazanego M. S..

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył zażaleniem skazany M. S. wnosząc o ponowne rozpatrzenie jego sprawy i wydanie wyroku łącznego skracającego okres kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie zawierało żadnych argumentów odnoszących się do trafności zaskarżonego postanowienia i nie było zasadne.

Wprawdzie Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż M. S. został skazany dwoma wyrokami tj. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 4 marca 2015 roku w sprawie VI K 40/15 za przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 198 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 198 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 29 stycznia 2014 roku do 22 lipca 2014 roku na karę 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 18 czerwca 2010 roku w sprawie V K 868/10 za przestępstwo z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od 28 lutego 2008 roku do 6 listopada 2008 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na

okres próby 4 lat, podczas gdy kara pozbawienia wolności w sprawie V K 868/10 nie została zarządzona do wykonania i zgodnie z treścią przepisu art. 76 § 1 k.k. skazanie w tej sprawie uległo zatarciu z dniem 27 grudnia 2014 roku. Błąd ten nie miał jednak żadnego wpływu na trafność orzeczenia o braku podstaw do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku łącznego.

Oprócz skazania w sprawie VI K 40/15 Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi skazanego obciążał jeszcze, nie brany pod uwagę przez Sąd Rejonowy, wynikający z danych o karalności, wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 16 czerwca 2003 roku w sprawie sygn. akt V K 473/02 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., skazujący na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, przy czym zarządzono wykonanie tejże kary.

Porównanie daty tego wyroku, tj. 16 czerwca 2003 roku, z datą popełnienia czynów objętych wyrokiem w sprawie VI K 40/15 Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 4 marca 2015 roku, tj. od 29 stycznia 2014 roku do 22 lipca 2014 r., wskazuje na oczywisty brak przesłanek formalnych do objęcia tychże skazań wyrokiem łącznym.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się wówczas, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, a zatem gdy różnymi wyrokami skazano sprawcę za dwa lub więc więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu (art. 85 k.k.).

Przestępstwo objęte wyrokiem w sprawie VI K 40/15 zostało popełnione po wydaniu wyroku w sprawie V K 473/02. Trudna sytuacja rodzinna skazanego, na którą powołuje się w zażaleniu, nie mogła mieć w związku z tym żadnego znaczenia dla możliwości wydania wobec niego wyroku łącznego.

Wobec braku warunków do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku łącznego zasadnie Sąd pierwszej instancji umorzył postępowanie.

Nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia wniesionego przez skazanego zażalenia należało zatem utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Ponieważ skazany w postępowaniu przed sądem odwoławczym korzystał z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, zaś koszty tejże pomocy nie zostały uiszczone w całości, ani w części uwzględniając wniosek obrońcy na podstawie § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.) należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 120 zł powiększoną o 23 % podatku od towarów i usług.